

Αριθμός απόφασης: ...16.../2023

(Αριθμός κατάθεσης αγωγής: 19/16-03-2021)

(Αριθμός κατάθεσης πρόσθετης παρέμβασης: 42/12-05-2021)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Κωνσταντίνο Πάνου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αγγελική Γρίβα, Πρωτοδίκη, Αργυρούλα Κοτσοβού, Πρωτοδίκη – Εισηγήτρια, και από τη Γραμματέα Ροδόκλεια Ζώνιου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στα Ιωάννινα την 6^η Οκτωβρίου 2022, για να δικάσει α) την από 22-03-2021 αγωγή και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 19/16-03-2021 αγωγή και β) την από 12-05-2021 πρόσθετη παρέμβαση και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 42/12-05-2021, μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Δημητρίου Σιούτη του Ανδρέα, κατοίκου Γλυφάδας Αττικής, Ολυμπίας 19, με ΑΦΜ 046636449 της ΔΟΥ Γλυφάδας, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά των πληρεξουσίων δικηγόρων του Ελπινίκης Μπότση και Ιωάννας Κάκου του Δ.Σ. Ιωαννίνων, με ΑΜ ΔΣΙ 544 και 603, αντίστοιχα.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Αγλαΐας Σιούτη του Ανδρέα, κατοίκου Ιωαννίνων, 28^{ης} Οκτωβρίου 43, με ΑΦΜ 114498973 της ΔΟΥ Ιωαννίνων, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Βλάχου του Δ.Σ. Αθηνών, με ΑΜ ΔΣΑ 12563.

ΤΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: Κλεοπάτρας, συζ. Ανδρέα Σιούτη, κατοίκου Ιωαννίνων, 28^{ης} Οκτωβρίου 43, με ΑΦΜ 130175397 της ΔΟΥ Ιωαννίνων, η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο.

ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Αγλαΐας Σιούτη του Ανδρέα, κατοίκου Ιωαννίνων, 28^{ης} Οκτωβρίου 43, με ΑΦΜ 114498973 της ΔΟΥ Ιωαννίνων, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Βλάχου του Δ.Σ. Αθηνών, με ΑΜ ΔΣΑ 12563.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Δημητρίου Σιούτη του Ανδρέα, κατοίκου Γλυφάδας Αττικής, Ολυμπίας 19, με ΑΦΜ 046636449 της ΔΟΥ

Γλυφάδας, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά των πληρεξουσίων δικηγόρων του Ελπινίκης Μπότση και Ιωάννας Κάκου του Δ.Σ. Ιωαννίνων, με ΑΜ ΔΣΙ 544 και 603, αντίστοιχα.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 19/16-03-2021 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου και για την οποία τηρήθηκε η προδικασία του άρθρου 237 παρ. 1 ΚΠολΔ, με την νομότυπη και εμπρόθεσμη κατάθεση των προτάσεων των διαδίκων, των αποδεικτικών και διαδικαστικών τους εγγράφων, των αποδεικτικών επίδοσης της αγωγής καθώς και των πληρεξουσίων εγγράφων προς τους πληρεξουσίου δικηγόρους τους κατ' άρθρον 96 ΚΠολΔ, προσδιορίστηκε για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 17, ότε και συζητήθηκε.

Η προσθέτως παρεμβαίνουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 12-05-2021 πρόσθετη παρέμβασή της, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου, με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 42/12-05-2021 πρόσθετη παρέμβασή της, η συζήτηση της οποίας, μετά το πέρας των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 237 ΚΠολΔ, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 18, ότε και συζητήθηκε.

Επί της αγωγής και πρόσθετης παρέμβασης αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθ. 3/2022 Διάταξη του παρόντος Δικαστηρίου με την οποία διατάχθηκε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 237 παρ. 8 ΚΠολΔ, η επανάληψη της συζήτησης στο ακροατήριο για την εξέταση του ενάγοντος και της εναγομένης της υπό κρίση αγωγής.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης, η οποία ορίστηκε δυνάμει της περιεχόμενης στην ως άνω Διάταξη πράξης ορισμού συζήτησης για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως αναφέρεται ανωτέρω.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Εισάγονται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου: α) η υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 19/16-03-2021 κύρια αγωγή και β) η υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 42/12-05-2021 πρόσθετη παρέμβαση. Τα ως άνω εισαγωγικά δικόγραφα, υπάγονται στην ίδια διαδικασία (τακτική) και τυγχάνουν προδήλως συναφή, αφού αφορούν στο ίδιο βιοτικό γεγονός, η δε δίκη που ανοίγεται με την πρόσθετη παρέμβαση δεν είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη, αλλά έχει παρακολουθηματικό χαρακτήρα, αφού εξαρτάται από την κυρία δίκη που έχει ανοιχθεί με την αγωγή ή το ένδικο μέσο, από την οποία δεν μπορεί να χωριστεί (άρθρο 80 ΚΠολΔ), συνεπώς, πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν, λόγω, της κατ' αυτόν τον τρόπο επερχόμενης διευκόλυνσης της διεξαγωγής της δίκης και μείωσης των δικαστικών εξόδων (άρθρα 31 παρ. 1 και 246 ΚΠολΔ).

I. Κατά τη ρύθμιση του άρθρου 914 ΑΚ, όποιος ζημιώσε άλλον παρανόμως και υπαιτίως έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, σύμφωνα με τα ειδικότερα προβλεπόμενα από τις διατάξεις των άρθρων 297 και 298 ΑΚ, ενώ, δυνάμει της ρυθμίσεως του άρθρου 932 ΑΚ, ανεξάρτητα από την αποζημίωση ως προς την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί επί αδικοπραξίας να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση. Από τις προμνημονευθείσες διατάξεις σε συνδυασμό προς αυτές των άρθρων 330 ΑΚ και 15 ΠΚ συνάγεται ότι προϋποθέσεις της αδικοπρακτικής ευθύνης προς καταβολή αποζημιώσεως ή/και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης και άρα στοιχεία της σχετικής αγωγής, προκειμένου αυτή να είναι κατ' άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ ορισμένη, συνιστούν η ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς, αναγόμενης σε υπαιτιότητα του δράστη, η πρόκληση ζημίας ή/και ηθικής βλάβης και η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς και της ζημίας και της ηθικής βλάβης που επήλθαν. Παράνομη τυγχάνει η συμπεριφορά, διά της οποίας προσβάλλονται τα προστατευόμενα από το νόμο δικαιώματα ή συμφέροντα έτερου προσώπου και δύναται να

συνίσταται σε θετική πράξη ή παράλειψη, εφόσον υφίστατο στην τελευταία περίπτωση ιδιαίτερη νομική υποχρέωση διαφυλάξεως του προσβληθέντος δικαιώματος ή συμφέροντος και αποτροπής του ζημιογόνου αποτελέσματος, όπερ συμβαίνει, όταν υπάρχει εκ του νόμου, δικαιοπραξίας ή της καλής πίστεως (ΑΚ 288) σύμφωνα με την κρατούσα κοινωνική αντίληψη και το γενικό πνεύμα του δικαίου υποχρέωση προστασίας. Υπαίτια είναι η συμπεριφορά που επιτρέπει την απόδοση στο δράστη προσωπικής μομφής, ήτοι στηρίζεται στον ψυχικό δεσμό του δράστη με την αδικοπραξία. Έτσι, αν η ζημία οφείλεται σε υπαιτιότητα του ίδιου του παθόντος, δε δικαιούται αποζημίωση, ενώ, σε περίπτωση συντρέχοντος πταίσματός του, το δικαστήριο μπορεί, δυνάμει της ρυθμίσεως του άρθρου 300 ΑΚ, να μην επιδικάσει αποζημίωση ή να μειώσει το ποσό της κατά ποσοστό. Πρόσφορη αιτιώδης συνάφεια ανάμεσα στην παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του δράστη και τη ζημία ή/και την ηθική βλάβη που προκλήθηκαν υπάρχει εξάλλου, όταν η προειρημένη συμπεριφορά ήταν, κατά το χρόνο και τις συνθήκες που έλαβε χώρα και επί τη βάσει των διδαγμάτων της κοινής πείρας, ικανή να επιφέρει, σύμφωνα με τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και δίχως τη μεσολάβηση έτερου περιστατικού, τη συγκεκριμένη ζημία ή/και ηθική βλάβη. Αδικοπρακτική συμπεριφορά, υπό την προεκτεθείσα έννοια του άρθρου 914 ΑΚ σε συνδυασμό προς τα άρθρα 147, 149 ΑΚ και 386 ΠΚ, συνιστά μάλιστα η απάτη εις βάρος του ζημιωθέντος, η οποία στοιχειοθετείται, όταν κάποιος από δόλο προκαλεί, ενισχύει ή διατηρεί, με οποιοδήποτε μέσο ή τέχνασμα, σφαλερή αντίληψη σε άλλον ως προς τα γεγονότα, ένεκα της οποίας αυτός προβαίνει σε δήλωση βουλήσεως ή επιχείρηση πράξεως, υφιστάμενος εντεύθεν ζημία, εφόσον το χρησιμοποιηθέν απατηλό μέσο υπήρξε αποφασιστικό για τη δήλωση της βουλήσεως ή την επιχείρηση της πράξεως. Αποβαίνει ως εκ τούτου άνευ έννομης επιρροής το εάν οι παραπλανητικές ενέργειες ήταν η μοναδική αιτία της πλάνης, ενώ δεν αποκλείει τον μεταξύ τους αιτιώδη σύνδεσμο το γεγονός ότι σ' αυτή συνέβαλε η αμέλεια ή η ελαφρότητα του εξαπατηθέντος, υπό την έννοια ότι η πλάνη δε θα προκαλείτο σ' ένα προσεκτικότερο πρόσωπο. Η ψευδής παράσταση που αποτελεί την απάτη μπορεί να αφορά και μελλοντικό γεγονός ή να συνδέεται

ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

με την απόκρυψη ή την αποσιώπηση κρίσιμων γεγονότων αναγόμενων στο παρόν, την ύπαρξη των οποίων αγνοούσε ο ζημιωθείς και γνώριζε αυτός που τον εξαπάτησε. Δεν είναι πάντως αναγκαίο η προκληθείσα εκ της απάτης ζημία να συνδέεται με αντίστοιχη ωφέλεια γι' αυτόν που την προκάλεσε, αφού αυτή δύναται να αφορά και τρίτο πρόσωπο, εφόσον υφίστατο σχετικός δόλος του δράστη. Η έννοια του δόλου προκύπτει εκ του άρθρου 27 ΠΚ και δε συντρέχει μόνο στην περίπτωση που ο δράστης επιδιώκει την πρόκληση ζημίας, αλλά και όταν αποδέχεται αυτήν ως αναγκαία ή ενδεχόμενη συνέπεια της παράνομης συμπεριφοράς του (βλ. ΑΠ 709/2017, ΑΠ 1215/2014, ΑΠ 932/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 683/2013, ΧρΙΔ 2013, 683, ΑΠ 359/2012, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΠατρ 98/2016, ΤΝΠ ΔΣΑ). Μόνη η αθέτηση προϋφιστάμενης ενοχής αποτελεί άλλωστε συμπεριφορά παράνομη, αλλά δε συνιστά αδικοπραξία υπό την έννοια των άρθρων 914 επ. ΑΚ. Είναι ωστόσο δυνατό ζημιογόνος πράξη, διά της οποίας παραβιάζεται σύμβαση, να άγει συγχρόνως στη θεμελίωση ευθύνης εξ αδικοπραξίας. Τούτο συμβαίνει, όταν η περί ης ο λόγος συμπεριφορά θα ήταν καθ' εαυτή, ακόμη δηλαδή και χωρίς την προϋπάρχουσα συμβατική σχέση, παράνομη υπό την προπαρατεθείσα έννοια του άρθρου 914 ΑΚ (βλ. ΟΛΑΠ 967/1973, ΝοΒ 22, 505, ΑΠ 506/2010, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 87/2000, ΕΛΛΔνη 41, 967, ΑΠ 25/1998, ΝοΒ 47, 390, ΕφΑθ 1873/2008, Αρμ. 2008, 1840, ΕφΑθ 302/2006, ΔΕΕ 2006, 513, ΠΠρΠατρ 578/2015, ΔΕΕ 2016, 714).

ΙΙ. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητα του έχει το δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, επιπλέον δε, κατά το άρθρο 59 ΑΚ, το δικαστήριο με απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί να καταδικάσει τον υπαίτιο και σε ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του προσβληθέντος και ειδικότερα να τον υποχρεώσει (τον υπαίτιο) σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε άλλο επιβάλλεται από τις περιστάσεις (ΟΛΑΠ 812/1980, ΝοΒ 29.79, ΑΠ 167/2000 ΕΛΛΔνη 41.772-777, ΑΠ 962/1993 ΕΛΛΔνη 36.122, ΕφΑθ 12154/1990 ΕΛΛΔνη 32.1673, ΕφΑθ 6805/1987 ΕΛΛΔνη 31.1458 και ΕφΑθ 10504/1986 ΕΛΛΔνη 28.1315). Από τις

ανωτέρω διατάξεις σε συνδυασμό με αυτή του άρθρου 299 ΑΚ, συνάγεται ότι, όποιος προσβάλλεται στην προσωπικότητά του, νοούμενη ως το προστατευόμενο από το Σύνταγμα (άρθρο 2 παρ. 1) πλέγμα των αξιών που απαρτίζουν την ηθική υπόσταση του ανθρώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του και ειδικότερα προσβάλλεται στην προστατευόμενη από το Σύνταγμα (άρθρα 5 παρ. 2 και 9 παρ. 1), από τις αυξημένης τυπικής ισχύος διατάξεις του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Σύμβαση της Ρώμης) της 4-11-1950, «δια την προάσπισιν των δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών», η οποία κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 (ΦΕΚ Α' 256/20-9-1974) και των άρθρων 17 και 22 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, το οποίο κυρώθηκε με το Ν. 2462/1997, τιμή του ή την υπόληψή του, με συκοφαντία ή δυσφήμιση ή εξύβριση, έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον (ΑΠ 1735/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 719/2007 ΕΛΛΔνη 2007.852, ΑΠ 788/2000 ΕΛΛΔνη 2001.162, ΕφΘεσ 2/2006 Αρμ. 2006.23, ΕφΑθ 54/2006 ΕΛΛΔνη 2006.1705, ΕφΑθ 6277/1999 ΕΛΛΔνη 2000.1431). Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις – εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, είναι δε η τιμή, η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσής του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική του αξία συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων του για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματός του (ΑΠ 278/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 271/2012 ΝοΒ 2012.864). Προσβολή προσωπικότητας, συνεπώς, υπάρχει, σε κάθε μειωτική επέμβαση της προσωπικότητας από τρίτο στη σφαίρα αυτής, δηλαδή σε οποιοδήποτε από τα αγαθά που συνθέτουν την προσωπικότητα του άλλου, που συνιστούν συντελεστές, προσδιοριστικά στοιχεία της ταυτότητας του

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΔΙΚΗ

Α

Β

ανθρώπου και περιέχει ονειδισμό ή αμφισβήτηση της προσωπικής και επαγγελματικής προσωπικότητάς του, ακόμα και αν αυτές των καθιστούν απλά ύποπτο, ότι μετέρχεται ανέντιμες μεθόδους κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του, ή άλλων εκφάνσεων της ζωής του (ΑΠ 265/2015, ΑΠ 726/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 268/2015 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ). Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων είναι:

α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας με πράξη ή παράλειψη άλλου που διαταράσσει μία ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη που συμβαίνει όταν αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος προστατεύει δικαίωμα ή συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας από διάταξη νόμου ή από προηγούμενη συμπεριφορά του δράστη ή από υπάρχουσα έννομη σχέση μεταξύ αυτών ή από την καλή πίστη κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη, δηλαδή η παράνομη συμπεριφορά συντελείται χωρίς δικαίωμα ή κατ' ενάσκηση δικαιώματος, το οποίο όμως από άποψη έννομης τάξης είναι μικρότερης σπουδαιότητας, είτε ασκείται υπό περιστάσεις που καθιστούν την άσκηση αυτού καταχρηστική, σύμφωνα με το άρθρο 281 ΑΚ ή το άρθρο 25 παρ. 3 του Συντάγματος (ΑΠ 285/2012, 831/2005, 50/2002 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), ενόψει δε της σύγκρουσης των προστατευόμενων αγαθών προς τα προστατευόμενα αγαθά της προσωπικότητας άλλων ή προς το συμφέρον της ολότητας, θα πρέπει να αξιολογούνται και να σταθμίζονται στη συγκεκριμένη περίπτωση τα συγκρινόμενα έννομα συμφέροντα για τη διακρίβωση της ύπαρξης της προσβολής του δικαιώματος επί της προσωπικότητας και ο παράνομος χαρακτήρας της (ΑΠ 268/2015 ό.π.) και γ) πταίσμα του προσβολέα όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΟΛΑΠ 2/2008, ΑΠ 285/2012, 333/2010, 356/2010, 1007/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, βλ. Καρακατσάνη, σε Γεωργιάδη – Σταθόπουλου ΑΚ, άρθρο 59 αρ. 1 και 8). Στην περίπτωση αυτή η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβολή της

προσωπικότητας συνιστά ασφαλώς ειδικότερη μορφή αδικοπραξίας, οπότε συνδυαστικά εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 914, 919, 920 και 932 ΑΚ, ιδίως για την αποκατάσταση της τυχόν υλικής ζημίας του προσβληθέντος (άρθρ. 57 παρ. 2 ΑΚ), ενώ αδιάφορη για το χαρακτήρα της προσβολής ως παράνομης είναι η φύση της διάταξης που ενδέχεται με την προσβολή να παραβιάζεται και η οποία μπορεί να ανήκει σε οποιοδήποτε κλάδο ή τμήμα του δικαίου. Επομένως, η προσβολή της προσωπικότητας μπορεί να προέλθει και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως ψευδή καταμήνυση, εξύβριση, απλή ή συκοφαντική δυσφήμιση, που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 229 παρ. 1, 361, 362 και 363 ΠΚ (ΑΠ 1355/2015, 1352/2015, 265/2015, 1750/2014, 1216/2014, 756/2011, 408/2007, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Ειδικότερα, προσβολή της προσωπικότητας με αδικοπραξία πραγματώνεται και με το έγκλημα της προβλεπόμενης από το άρθρο 229 παρ. 1 ΠΚ αξιόποινης πράξεως της ψευδούς καταμηνύσεως, για τη στοιχειοθέτηση της ειδικής υπόστασης της οποίας απαιτείται να έλαβε χώρα μήνυση ή ανακοίνωση με οποιονδήποτε τρόπο σε αρχή ότι τελέσθηκε από άλλον πράξη, είτε αξιόποινη είτε πειθαρχικώς κολάσιμη, το περιεχόμενο της μήνυσης ή ανακοίνωσης να είναι αντικειμενικά ψευδές και ο μηνύσας ή ανακοινώσας να γνώριζε την αναλήθειά του [ΑΠ (ΠΟΙΝ) 28/2017, 5/2017, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»], ενώ, υπό τον ισχύοντα από την 1η Ιουλίου 2019 Ποινικό Κώδικα (Ν. 4619/2019), δεν απαιτείται πλέον ο υπαίτιος να απέβλεπε με την ανωτέρω ενέργειά του στην κίνηση ποινικής ή πειθαρχικής διώξεως εναντίον εκείνου, κατά του οποίου στρέφεται η καταγγελία του ψευδομηνυτή. Επιπροσθέτως, η προσβολή μπορεί να προέλθει και από τις ποινικά κολάσιμες πράξεις της εξύβρισης, απλής δυσφήμισης ή συκοφαντικής δυσφήμισης που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 361, 362 και 363 ΠΚ, όπως συμβαίνει όταν το άτομο προσβάλλεται στην τιμή και στην υπόληψή του με εξυβριστικές εκδηλώσεις ή με ισχυρισμούς δυσφημιστικούς ή πολύ περισσότερο συκοφαντικούς. Ειδικότερα, κατά τα άρθρα αυτά εξύβριση διαπράττει όποιος προσβάλλει την τιμή άλλου με λόγο ή έργο ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, ενώ όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ισχυρίζεται ενώπιον τρίτου ή διαδίδει για κάποιον άλλον γεγονός που μπορεί να

βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του, διαπράττει το έγκλημα της δυσφήμισης και αν το γεγονός είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε το ψεύδος, τότε διαπράττει το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Ως γεγονός κατά τις παρακάτω διατάξεις, το οποίο στη συκοφαντική δυσφήμιση πρέπει να είναι και ψευδές, νοείται κάθε περιστατικό του εξωτερικού κόσμου ή αντίθετη προς την ηθική ή την ευπρέπεια σχέση ή συμπεριφορά, εφόσον ανάγονται στο παρελθόν ή στο παρόν και υποπίπτουν στις αισθήσεις, ώστε να είναι δεκτικά απόδειξης, συνιστά δε ισχυρισμό του γεγονότος κάθε σχετική μ' αυτό ανακοίνωση, που βασίζεται είτε σε προσωπική αντίληψη ή γνώμη είτε σε υιοθέτηση της γνώμης άλλου. Αντίθετα, διάδοση γεγονότος συνιστά η περαιτέρω απλή μετάδοση της σχετικής ανακοίνωσης που έγινε από άλλον. Ο ισχυρισμός ή η διάδοση επιβάλλεται να γίνεται ενώπιον τρίτου. Δεν αποκλείεται στην έννοια του γεγονότος να υπαχθούν η έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσης ακόμη δε και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία, τα οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας, δηλαδή, μόνον όταν συνδέονται και σχετίζονται με το γεγονός κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ουσιαστικώς να προσδιορίζουν την ποσοτική και ποιοτική του βαρύτητα, άλλως μπορεί να αποτελούν εξύβριση κατά τη διάταξη του άρθρου 361 ΠΚ (ΑΠ 308/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 265/2015, ΑΠ 268/2015 ό.π.). Απλές μόνο κρίσεις ή γνώμες που εκφράζει κάποιος, χωρίς να αναφέρει συγκεκριμένα γεγονότα, δεν αρκούν προς ύπαρξη δυσφήμισης. Το γεγονός δε, σύμφωνα με την έννοια των παραπάνω διατάξεων, πρέπει να είναι πρόσφορο να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του άλλου (ΑΠ 34/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1904/2008 ΕΛΛΔνη 2010, 781). Για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της δυσφήμισης απαιτείται γνώση του δράστη ότι το ισχυριζόμενο ή διαδιδόμενο απ' αυτόν ενώπιον τρίτου γεγονός είναι κατάλληλο να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη άλλου και θέληση του ίδιου να ισχυρισθεί ή να διαδώσει ενώπιον τρίτου το βλαπτικό για άλλον γεγονός, ενώ για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης απαιτείται επιπλέον και γνώση του δράστη ότι το γεγονός είναι ψευδές. Έτσι, σε περίπτωση που ο δράστης δεν γνώριζε το ψεύδος του γεγονότος που ισχυρίσθηκε ή διέδωσε ή

είχε αμφιβολίες γι' αυτό, δεν στοιχειοθετείται με το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης σε βάρος άλλου, παραμένει όμως ως έγκλημα η απλή δυσφήμιση, που προσβάλλει επίσης την προσωπικότητα του άλλου σε βαθμό μη ανεκτό από την έννομη τάξη. Εάν, βέβαια, αποδεικνύεται ότι το δυσφημιστικό γεγονός δεν είναι ψευδές αλλά αληθές, δεν στοιχειοθετείται το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης (άρθρο 363 ΠΚ) και δεν τιμωρείται ούτε ως απλή δυσφήμιση (άρθρο 366 παρ. 1 και 3, 362 ΠΚ, αρκεί να μην απαγορεύεται η απόδειξη της αλήθειας του γεγονότος) (ΑΠ 2111/2014, ΕφΠειρ 67/2016, ΕφΠειρ 338/2016, ΕφΠειρ 261/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Γ. Γεωργιάδης σε ΣΕΑΚ, άρθρο 920, αριθ. 25, σελ. 1863), αλλά είναι δυνατόν να στοιχειοθετείται το από το άρθρο 361 του ίδιου κώδικα προβλεπόμενο έγκλημα της εξύβρισης, αν από τον τρόπο της εκδήλωσης ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέστηκε η πράξη, προκύπτει σκοπός εξύβρισης, σύμφωνα με το άρθρο 366 παρ. 3 ΠΚ (ΑΠ 2680/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 1289/2009 Αρμ 2009.1911). Επιπλέον, σύμφωνα με τα άρθρα 361 επ. του Κώδικα πράξεων το άδικο αίρεται, μεταξύ των άλλων περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο αυτό, και όταν πρόκειται για εκδηλώσεις που γίνονται για την εκτέλεση νόμιμων καθηκόντων, την άσκηση νόμιμης εξουσίας ή για τη διαφύλαξη (προστασία) δικαιώματος ή από άλλο δικαιολογημένο ενδιαφέρον ή σε ανάλογες περιπτώσεις (περ. γ και δ). Η τελευταία αυτή διάταξη (ΠΚ 367) για την ενότητα της έννομης τάξης εφαρμόζεται αναλογικά και στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου, όπως αυτός οριοθετείται από τις προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 57-59 και 914 επ. ΑΚ. Επομένως, αιρομένου του άδικου χαρακτήρα των προαναφερθεισών αξιόποινων πράξεων (με την επιφύλαξη, του 367 παρ. 2 ΠΚ) αποκλείεται και το στοιχείο του παρανόμου της επιζήμιας συμπεριφοράς ως όρος της αντίστοιχης αδικοπραξίας του αστικού δικαίου. Έτσι, η προβολή περίπτωσης του άρθρου 367 παρ. 1 του ΠΚ αποτελεί αυτοτελή ισχυρισμό καταλυτικό της αγωγής του προσβληθέντος (ένσταση), λόγω άρσης του παρανόμου της προσβολής. Όμως, ο άδικος χαρακτήρας δεν αίρεται λόγω δικαιολογημένου ενδιαφέροντος κλπ και συνεπώς παραμένει η ποινική ευθύνη των κατά το νόμο υπευθύνων, άρα και η υποχρέωσή τους προς αποζημίωση κατά το αστικό δίκαιο, όταν συντρέχει μία από τις περιπτώσεις της διατάξεως

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΟ
Η ΕΠΙΛΗΠΤΗΡΙΟ
Απόφαση

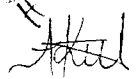
367 παρ. 2 ΠΚ, δηλ. όταν οι επίμαχες κρίσεις περιέχουν τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης των άρθρων 363-362 ΠΚ, ή όταν από τον τρόπο εκδήλωσης, ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέστηκε η πράξη, προκύπτει σκοπός εξύβρισης, δηλ. πρόθεση που κατευθύνεται ειδικά στην προσβολή της τιμής του άλλου. Η προσβολή δε από τον προσβληθέντα περίπτωσης από την 367 παρ. 2 ΠΚ αποτελεί αντένσταση κατά της εκ της 367 παρ. 1 ΠΚ ένστασης (ΑΠ 624/2011, ΕφΑθ 422/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, στην έννοια του "τρίτου", κατά τις ανωτέρω διατάξεις, εφόσον δεν θεσπίζεται με αυτές οποιαδήποτε διάκριση, περιλαμβάνεται οποιοδήποτε, πλην του δυσφημιζομένου, φυσικό πρόσωπο ή αρχή, επομένως και τα πρόσωπα, τα οποία έλαβαν γνώση του δυσφημιστικού ισχυρισμού ή της διάδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, έστω και κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, όπως οι δικαστές, οι εισαγγελείς, οι υπάλληλοι του δικαστηρίου, οι δικηγόροι, οι δικαστικοί επιμελητές, τα μέλη πειθαρχικών συμβουλίων, επιτροπών, ανεξάρτητων αρχών κ.λ.π., αρκεί το γεγονός να είναι επιλήψιμο γι' αυτόν, στον οποίο αποδίδεται. Αντίθετη εκδοχή, κατά την οποία δεν στοιχειοθετείται το αδίκημα της απλής ή της συκοφαντικής δυσφήμισης, όταν η ανακοίνωση του δυσφημιστικού γεγονότος γίνεται με το περιεχόμενο δικογράφου, που περιήλθε στο δικαστή, τον εισαγγελέα και το γραμματέα του δικαστηρίου και, εν γένει, σε πρόσωπα θεσμικώς αρμόδια, ήτοι ειδικώς, συνταγματικώς και δικονομικώς εξουσιοδοτημένα, να εξετάζουν τέτοια δικόγραφα και να λαμβάνουν γνώση υποχρεωτικά του περιεχομένου τους, με την αιτιολογία ότι τα πρόσωπα αυτά δεν περιλαμβάνονται στην έννοια του "τρίτου", δεν δικαιολογείται ούτε από τη γραμματική διατύπωση των άρθρων 362-363 ΠΚ, αφού, κατά το γλωσσικό νόημα της λέξεως, "τρίτος" είναι οποιοσδήποτε, που δεν μετέχει στη σχέση που υπάρχει μεταξύ δύο προσώπων, οπότε ο όρος αυτός καλύπτει αδιαστίκτως κάθε φυσικό πρόσωπο, που δεν είναι ο δράστης ή ο παθών του εγκλήματος και, συνεπώς, καταλαμβάνει αναμφισβήτητα και τα ανωτέρω αναφερόμενα δικαστικά πρόσωπα, αλλά ούτε από την τελολογική ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων, σκοπός των οποίων είναι η προστασία του εννόμου αγαθού της τιμής και υπόληψης του προσώπου μέλους μιας οργανωμένης κοινωνίας, από

την εξωτερίκευση εκδηλώσεων αμφισβήτησης αυτού, που περιέρχονται στην αντίληψη άλλου προσώπου, το οποίο μπορεί να σχηματίσει αρνητική αντίληψη για την προσωπικότητα εκείνου, που αφορά το δυσφημιστικό γεγονός. Μόνο το γεγονός ότι τα δικαστικά πρόσωπα, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, έχουν αυστηρά προκαθορισμένους ρόλους, δεν εκφράζουν την προσωπική τους άποψη, δεν δικαιούνται να προβαίνουν σε σχολιασμό όσων εκτίθενται στο πλαίσιο της οικείας διαδικασίας και εκφέρουν την κρίση τους εντός του πλαισίου των καθηκόντων τους, αποκλειστικά, προς διευθέτηση της εννόμου σχέσεως που αφορά τα διάδικα μέρη, χωρίς να την ανακοινώνουν σε άλλους, δεν δικαιολογεί τη συσταλτική ερμηνεία του όρου "τρίτος", αφού και ο δικαστικός λειτουργός δεν παύει ως άνθρωπος να γίνεται κοινωνός μιας δυσμενούς παράστασης για το πρόσωπο που αφορούν οι ισχυρισμοί, χωρίς μάλιστα να έχει πάντοτε τη δυνατότητα να ερευνήσει την ουσιαστική βασιμότητα αυτών είτε για λόγους τυπικούς (όπως π.χ. σε περίπτωση παραγραφής, εκπρόθεσμης υποβολής της έγκλησης κλπ), είτε διότι περιορίζεται δικονομικά από το αντικείμενο της έρευνάς του, όπως συμβαίνει, όταν στο απευθυνόμενο σε αυτόν δικόγραφο περιλαμβάνονται, πέραν του ερευνώμενου αντικείμενου, και άσχετοι προς αυτό, δυσφημιστικοί για τον αντίδικο, ισχυρισμοί, οπότε ο θεσμικός ρόλος των δικαστικών προσώπων δεν αποτρέπει ουσιαστικά τον κίνδυνο διασурμού του φορέα του προστατευόμενου εννόμου αγαθού. Δεν αποκλείεται δε ο δράστης, ο δόλος του οποίου δεν χρειάζεται να οριοθετεί και να προσδιορίζει επακριβώς τους τρίτους, ενώπιον των οποίων επιδιώκει να συκοφαντήσει ή να δυσφημήσει κάποιον, να αποβλέπει στην πραγματικότητα στο διασурμό του συγκεκριμένου ατόμου με δυσφημιστικά γεγονότα, μέσω του θεσμικού ρόλου των δικαστικών λειτουργών και με πρόσχημα την επίκληση του συνταγματικώς κατοχυρωμένου δικαιώματος προσφυγής στη δικαιοσύνη (ΟΛΑΠ 3/2021).

Με την υπό κρίση αγωγή του, ο ενάγων ιστορεί ότι κατά το έτος 2001, οπότε διατηρούσε επικερδείς επιχειρήσεις στην Τανζανία, κατήρτισε προφορικά με την εναγομένη – αδελφή του σύμβαση άτοκου δανείου, προκειμένου να την ενισχύσει οικονομικά ώστε να συνδράμει αυτή το σύζυγό της στην εξόφληση

ακάλυπτων επιταγών της επιχείρησής του. Ότι σε εκπλήρωση της ανωτέρω, μεταβίβασε κατά κυριότητα στην εναγομένη διαδοχικά τα ποσά των 25.000.000 δραχμών και 15.000.000 δραχμών με τον όρο να του αποδοθούν, όταν ο σύζυγος της εναγομένης αδερφής του θα εισέπραττε απαιτήσεις του από το Ελληνικό Δημόσιο, η καταβολή των οποίων καθυστέρούσε. Ότι ήδη από το έτος 2002 με εξώδικη δήλωση που είχε αποστείλει στην εναγομένη, η οποία της επιδόθηκε στις 03-04-2002, ζήτησε την εξόφληση της ανωτέρω οφειλής της, συνολικού ποσού 40.000.000 δραχμών ή 117.388,11 ευρώ, όπως έπραξε εν συνεχεία και με την ασκηθείσα κατά το έτος 2013 αγωγή του, της οποίας η συζήτηση ματαιώθηκε λόγω παράστασής του χωρίς πληρεξούσιο δικηγόρο. Ότι παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του, η εναγομένη αρνείται το χρέος της, υποστηρίζοντας ότι επρόκειτο για δωρεά, γεγονός για το οποίο ο ενάγων έχει ασκήσει μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση. Με βάση τα ανωτέρω, επικαλούμενος ότι η ως άνω συμπεριφορά της εναγομένης να τον «εξαπατήσει» προκειμένου να του αποσπάσει δολίως το ποσό του δανείου αρνούμενη εν συνεχεία να του το επιστρέψει με το επιχείρημα τον αναληθή – κατά τον ενάγοντα – ισχυρισμό ότι τα ως άνω ποσά της μεταβιβάστηκαν λόγω δωρεάς, συνιστά αδικοπραξία εξαιτίας της οποίας υπέστη υλική ζημία ισόποση με το δάνεισμα, ο ενάγων, κατόπιν παραίτησης από το δικόγραφο της με αριθ. 76/2012 αγωγής του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων, ζητά, κατ' εκτίμηση του δικογράφου του, να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει «ως αποζημίωση» α) το ποσό των 117.000 ευρώ (εκ του συνολικά οφειλόμενου ποσού κεφαλαίου των 117.388,11 ευρώ), β) το ποσό των 100.000 ευρώ για τους νόμιμους τόκους από το έτος 2003, ήτοι μόνον 18 ετών εκ των συνολικά οφειλόμενων, υπολογιζόμενων στο ποσό των 9.360 ετησίως με επιτόκιο 8%, και γ) το ποσό των 140.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από την παράνομη και υπαίτια σε βάρος του συμπεριφορά της εναγομένης που του προκάλεσε βαθύτατο ψυχικό πόνο, τα δε ως άνω α) έως γ) ποσά νομιμοτόκως από την επομένη επίδοσης της αγωγής, καθώς και να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική του δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή, η οποία επιδόθηκε στις 24-03-

2021 στην εναγομένη, εντός της προθεσμίας των τριάντα (30) ημερών από την κατάθεσή της, στις 16-03-2021 (βλ. σχετ. την υπ' αριθ. 5014B/24-03-2021 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Ιωαννίνων Κωνσταντίνου Καραϊσκού), παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου για να εκδικασθεί με την τακτική διαδικασία (άρθρα 7, 9, 18, 27 ΚΠολΔ), είναι δε ορισμένη, απορριπτομένης της σχετικής ένστασης της εναγομένης περί αοριστίας, καθώς περιλαμβάνει όλα τα απαιτούμενα κατά το νόμο για την στοιχειοθέτηση της στοιχεία, πλην, όμως, θα πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη, ως προς το α) και β) αιτήματα αυτής, δεδομένου ότι αυτή στηρίζεται στη νομική βάση (αιτία) της αδικοπραξίας – απάτη (ΑΚ 914, 147, ΠΚ 386), και ο ενάγων στο δικόγραφο της αγωγής του δεν εκθέτει πραγματικά περιστατικά περί παραπλάνησης και εξαπάτησης του εκ μέρους της εναγομένης, ώστε να δύναται να στοιχειοθετηθεί περίπτωση απάτης, μη συντρέχουσών των προϋποθέσεων του νόμου, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στις αρχικές νομικές σκέψεις της παρούσας. Αντιθέτως, εκθέτει περί της υπόσχεσης και ψευδούς παράστασης εκ μέρους της εναγομένης όσον αφορά την μη καταβολή εκ μέρους της του οφειλόμενου ποσού από την ίδια στον εναγόμενο, στο πλαίσιο συμβατικής ευθύνης – υποχρέωσής της, την οποία και δεν εκπλήρωσε. Περαιτέρω, ως εκ τούτου, όσον αφορά την αξίωση του ενάγοντος επί της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης (γ' αίτημα), ένεκα της εξαπάτησής του από την εναγομένη, αυτή τυγχάνει ομοίως απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι δεν εκτίθενται επιπλέον ή διαφορετικά πραγματικά περιστατικά αδικοπραξίας τελεσθείσας εκ μέρους της εναγομένης σε βάρος του ενάγοντος, πέραν των όσων αφορούν ήδη και μόνο τη συμβατική ευθύνη εκπλήρωσης της συμφωνηθείσας εκ μέρους της παροχής από τη μεταξύ τους συναφθείσα σύμβαση, η δε επιδίκαση τέτοιας αξίωσης προϋποθέτει τη στοιχειοθέτηση αυτοτελώς αδικοπραξίας από τον υπόχρεο σε βάρος του δικαιούχου αυτής, και αποτελεί σε κάθε περίπτωση αναγκαίο πρόκριμα για τη νόμιμη θεμελίωση της αξίωσής του από χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (ΑΚ 932), δεν δικαιολογείται δε από την παραβίαση και μόνο συμβατικής υποχρέωσης εκ μέρους της εναγομένης σε βάρος του, λόγω μη εκπλήρωσης της οφειλόμενης

Η ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΑ
ΕΠΙΔΟΧΗ
16/3/2021

παροχής εκ μέρους της στα πλαίσια της μεταξύ τους συμφωνίας, καθώς, όπως προαναφέρθηκε, δεν συνιστά αδικοπραξία ούτε είναι δυνατόν από την επικαλούμενη συμβατική ευθύνη της εναγομένης να ανακύψει αδικοπρακτική ευθύνη της έναντι του ενάγοντος από τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Συνακόλουθα, η αξίωση του ενάγοντος για χρηματική του ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη από τη συμπεριφορά της εναγομένης σε βάρος του εξ αδικοπραξίας (απάτης), πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη. Σημειώνεται, δε, ότι η υπαίτια ζημιογόνος πράξη ή παράλειψη με την οποία παραβιάζεται η σύμβαση, μπορεί, εκτός από την αξίωση από τη σύμβαση, να θεμελιώσει και αξίωση από αδικοπραξία, όταν και χωρίς τη συμβατική σχέση θα ήταν παράνομη ως αντικείμενη στο κατά το άρθρο 914 ΑΚ επιβαλλόμενο καθήκον να μη ζημιώνει κάποιος τον άλλον υπαίτια (ΟΛΑΠ 967/1973 ΝοΒ 22.505, ΑΠ 347/2010 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1190/2007 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1015/1999 ΕΛΛΔνη 2000.344, ΕφΠατρ 510/2009 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 3345/1999ΝοΒ 2000.54, ΕφΘεσ 1888/1999 Αρμ 2000.621, ΠολΠρΑθ 124/2011 Νόμος). Οι αξιώσεις από τη σύμβαση και την αδικοπραξία, οι οποίες τείνουν στον ίδιο σκοπό, δηλ. στην ικανοποίηση της ίδιας παροχής, είναι δυνατόν να συρρέουν και απόκειται στον δικαιούχο να στηρίξει την αξίωσή του για αποζημίωση είτε στη σύμβαση είτε στην αδικοπραξία είτε επιβοηθητικά και στις δύο (ΑΠ 1734/2009, ΑΠ 555/1999 ΤΝΠ Νόμος), πλην όμως εν προκειμένω δεν συντρέχουν περιστατικά αδικοπραξίας διάφορα ή επιπλέον όσων αφορούν τη συμβατική ευθύνη της εναγομένης απέναντι στον ενάγοντα, με αποτέλεσμα η σχετική νομική βάση περί χρηματικής ικανοποίησης από ηθική βλάβη να τυγχάνει απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη, και στην περίπτωση αυτή. Εν συνεχεία, όσον αφορά την αξίωση του ενάγοντος επί της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης (γ' αίτημα), ένεκα της συκοφαντικής του δυσφήμισης από την εναγομένη, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 363 ΠΚ, 57, 59, 299, 914, 932, 345, 346 ΑΚ και 176 ΚΠολΔ. Συνεπώς, κατά το μέρος που η παρούσα αγωγή κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

III. Στο άρθρο 937 ΑΚ ορίζεται ότι «η απαίτηση από αδικοπραξία παραγράφεται μετά πενταετία αφότου ο παθών έμαθε τη ζημιά και τον υπόχρεο

προς αποζημίωση, σε κάθε περίπτωση όμως η απαίτηση παραγράφεται μετά την πάροδο είκοσι ετών από την πράξη. Αν η αδικοπραξία αποτελεί συνάμα κολάσιμη πράξη, που κατά τον ποινικό νόμο υπόκειται σε μακρότερη παραγραφή, αυτή ισχύει και για την απαίτηση αποζημίωσης». Ως γνώση της ζημίας, για την έναρξη της πενταετούς παραγραφής, νοείται η γνώση των πρώτων επιζήμιων συνεπειών της πράξεως, όχι δε η γνώση της ακριβούς εκτάσεως της ζημίας ή του ποσού της αποζημιώσεως (ΟΛΑΠ 24/2003, ΑΠ 72/2013 Τ.Ν.Π. Νόμος). Η δεύτερη παράγραφος της παραπάνω διατάξεως υπαγορεύθηκε από το λόγο ότι δεν θα ήταν δικαιολογημένη η κατάλυση μέσω της παραγραφής της προς αποζημίωση αστικής απαιτήσεως, ενόσω ο δράστης της αδικοπραξίας θα ήταν ακόμη εκτεθειμένος στην βαρύτερα πλήττουσα αυτόν ποινική δίωξη και στη συνέχεια καταδίκη, για την εφαρμογή της δε, πρέπει να συντρέχουν οι παρακάτω προϋποθέσεις: 1) η αδικοπραξία πρέπει να αποτελεί συνάμα κολάσιμη κατά τον ποινικό νόμο πράξη. Δεν αποτελεί όμως προϋπόθεση η προηγούμενη άσκηση ποινικής διώξεως και η τιμωρία του δράστη. Αν δεν έχει προηγηθεί άσκηση ποινικής διώξεως, το πολιτικό δικαστήριο που κρίνει την αγωγή αποζημιώσεως ερευνά τη συνδρομή των υποκειμενικών και αντικειμενικών προϋποθέσεων της κολάσιμης πράξεως και 2) η ποινική αξίωση της πολιτείας για την τιμώρηση της αξιόποινης πράξεως πρέπει να υπόκειται σε μακρότερη παραγραφή. Για τη διαπίστωση αν η ποινική παραγραφή της καλύπτουσας την αδικοπραξία κολάσιμης πράξεως είναι ή όχι μακρότερη από την αστική παραγραφή της απαιτήσεως από την αδικοπραξία θα ληφθεί υπόψη ο χαρακτηρισμός της κολάσιμης πράξεως ως κακουργήματος, πλημμελήματος ή πταίσματος και η προβλεπόμενη στον Ποινικό Νόμο, αναλόγως, ποινική παραγραφή, όπως αυτή ως προς τη διάρκειά της καθορίζεται στο άρθρο 111 του ΠΚ ή σε διάταξη άλλου, ειδικού, ποινικού Νόμου. Εξάλλου, για τη διακρίβωση αν, προκειμένου περί πλημμελημάτων ή κακουργημάτων, είναι ή όχι μακρότερη η ποινική παραγραφή σε σύγκριση με την αστική παραγραφή, δεν συνυπολογίζεται το οριζόμενο από την παρ. 3 του άρθρου 113 ΠΚ μέγιστο διάστημα της αναστολής, κατά το οποίο διαρκεί η κύρια διαδικασία και έως ότου γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση και το οποίο ανέρχεται σε τρία (3)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΟ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΟ

✓

3

έτη για τα πλημμελήματα και πέντε (5) έτη για τα κακουργήματα. Και τούτο διότι: α) η αναστολή της ποινικής παραγραφής προϋποθέτει έναρξη της κύριας διαδικασίας, η οποία εκ των προτέρων δεν είναι γνωστό πότε θα επέλθει και δε χωρεί αυτοδικαίως εκ του Νόμου. Εξάλλου, η ασφάλεια δικαίου ως έκφανση της αρχής του κράτους δικαίου επιβάλλει να είναι από την αρχή προσδιορισμένη η διάρκεια της παραγραφής. Την αρχή αυτή δεν ικανοποιεί η άποψη περί συνυπολογισμού στην βασική (in abstracto) πενταετή ποινική παραγραφή και της τριετίας της αναστολής. Και β) ο συνυπολογισμός της τριετίας της ποινικής αναστολής προκαλεί και σύγχυση με τη διακοπή και την αναστολή της αστικής παραγραφής της απαιτήσεως αποζημιώσεως, όπως οι θεσμοί αυτοί ρυθμίζονται στα άρθρα 255 επ. και 260 επ. του ΑΚ, αφού θα προκληθεί το φαινόμενο στην αστική παραγραφή να εφαρμόζονται παράλληλα, αφ' ενός η ποινική αναστολή και αφ' ετέρου η αναστολή-διακοπή της παραγραφής του ΑΚ. Τόσο όμως η ποινική όσο και η αστική παραγραφή αποτελούν σύστημα κανόνων δικαίου, στο οποίο οι πράξεις που επιφέρουν διακοπή ή αναστολή της παραγραφής κρίνονται αυτόνομα στο πλαίσιο καθενός από τα συστήματα αυτά (Ολ. ΑΠ 21/2003, ΑΠ 1041/2017, ΑΠ 415/2015, ΑΠ 875/2015, ΑΠ 670/2015, ΑΠ 199/2014, ΑΠ 1049/2014, ΕφΠειρ 489/2016, ΕφΠειρ 230/2016 Τ.Ν.Π. Νόμος).

Η εναγομένη αρνείται την ιστορική βάση της αγωγής, ισχυριζόμενη ότι η μεταβίβαση των επίδικων χρηματικών ποσών από τον ενάγοντα στην ίδια, δεν συνοδεύτηκε από συμφωνία απόδοσής τους, αλλά χάριν δωρεάς αυτών εκ μέρους του ενάγοντος. Παράλληλα, δε, προβάλλει παραδεκτά με τις νομίμως κατατεθειμένες προτάσεις της, ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος, κατ' άρθρο 281 ΑΚ, εκ μέρους του ενάγοντος, αιτιώμενη ότι η συμπεριφορά του ενάγοντος είναι αντιφατική, καθώς, για την αξίωση που επικαλείται ότι έχει έναντι της εναγομένης λόγω δανείου, άλλοτε ισχυρίζεται ότι υπήρξε δήλη μέρα καταβολής του (στην πρώτη ασκηθείσα αγωγή εναντίον της εναγομένης, από την οποία παραιτήθηκε) και άλλοτε ισχυρίζεται ότι υπήρχε η συμφωνία εξόφλησής του όταν θα πλήρωνε το Δημόσιο τις υποχρεώσεις του προς τον πρώην σύζυγο της εναγομένης (στην υπό κρίση αγωγή), όπως και ότι οι χρονικές αποστάσεις μεταξύ των αγωγών του από το ζημιογόνο γεγονός και η

μετατροπή της δωρεάς του προς στην εναγομένη σε δάνειο καταδεικνύουν κακόβουλη συμπεριφορά εκ μέρους του, αντίθετη προς την καλή πίστη και τον σκοπό του δικαιώματος. Ωστόσο, η σχετική ένσταση είναι μη νόμιμη, καθώς, αφενός, και αληθή υποτιθέμενα τα πραγματικά αυτά περιστατικά, δεν συνιστούν καταχρηστική άσκηση δικαιώματος, αφετέρου δε, η εναγομένη δεν επικαλείται εκ της συμπεριφοράς αυτής του ενάγοντος επαχθείς και δυσβάστακτες συνέπειες για την ίδια, με ανατροπή ήδη παγιωθείσης κατάστασης. Τέλος, προβάλλει παραδεκτά με τις νομίμως κατατεθειμένες προτάσεις της, ένσταση παραγραφής της επίδικης αξιώσεως του ενάγοντος όσον αφορά την απαίτηση αποζημιώσεως λόγω ηθικής βλάβης, κατ' άρθρο 937 ΑΚ, καθώς από το έτος 2002, οπότε τοποθετεί ο ενάγων την φερόμενη σε βάρος του αδικοπραξία από την εναγομένη, οπότε και ο ίδιος έλαβε γνώση της ζημίας και του υποχρέου αυτής, παρήλθε χρονικό διάστημα άνω της πενταετίας, και δεν συνέβη κάποιο γεγονός διακοπτικό της παραγραφής, κατ' άρθρο 260 ΑΚ, καθώς στην πρώτη ασκηθείσα το 2012 αγωγή του ενάγοντος δεν υπήρχε απαίτηση του λόγω ηθικής βλάβης έναντι της ενάγουσας. Η εν λόγω ένσταση, είναι νόμιμη, στηριζόμενη στα άρθρα 937 και 260 του ΑΚ, και θα πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Με την υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση, η προσθέτως παρεμβαίνουσα ζητεί να γίνει δεκτή η πρόσθετη παρέμβασή της και να απορριφθεί η αγωγή, υποστηρίζοντας την ανυπαρξία οποιοσδήποτε δανείου του ενάγοντος προς την εναγομένη και συνακόλουθα την οποιασδήποτε αξιώσεως του προς την τελευταία, επικαλούμενη ως έννομο συμφέρον της το ότι η εναγομένη είναι η μόνη που συνεχώς φροντίζει την ίδια και τον σύζυγό της και ότι, εφόσον η εναγομένη υποχρεωθεί σε επιστροφή του δανείου αυτού, θα επηρεάσει άμεσα την όποια κατανομή περιουσιακών στοιχείων έκανε η ίδια και ο σύζυγός της στα παιδιά τους. Ωστόσο, η ένδικη πρόσθετη παρέμβαση είναι απαράδεκτη ελλείψει εννόμου συμφέροντος της προσθέτως παρεμβαίνουσας, διότι δεν αρκεί η επίκληση από αυτή, γενικότερων ηθικών ή κοινωνικών συμφερόντων, αλλά απαιτείται η έκβαση της δίκης στην οποία παρεμβαίνει, να θίγει από την άποψη του πραγματικού και νομικού ζητήματος τα έννομα συμφέροντά της, γεγονός

που δεν υφίσταται εν προκειμένω. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη πρόσθετη παρέμβαση να απορριφθεί ως απαράδεκτη, κατά τους βάσιμους περί τούτου ισχυρισμούς του ενάγοντος, αλλά και κατόπιν σχετικού αυτεπάγγελτου ελέγχου (άρθρα 73 και 68 ΚΠολΔ), και να καταδικαστεί η προσθέτως παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος, κατόπιν σχετικού αιτήματος του (κατ' άρθρα 182, 180 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

Από την προσηκουσα εκτίμηση των καταθέσεων των διαδίκων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά (απομαγνητοφωνημένα) δημόσιας συνεδρίασής του, από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται νόμιμα οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3, 339 και 395 ΚΠολΔ), μερικά από τα οποία μνημονεύονται ειδικά παρακάτω, χωρίς, πάντως, να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης (ΑΠ 386/2015 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1804/2012, Χρ.ΙΔ 2013/372), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων, κατά το έτος 2001, οπότε διατηρούσε επικερδείς επιχειρήσεις στην Τανζανία, μεταβίβασε κατά κυριότητα στην εναγομένη – αδελφή του διαδοχικά τα ποσά των 25.000.000 δραχμών και 15.000.000 δραχμών, προκειμένου να την ενισχύσει οικονομικά ώστε να συνδράμει αυτή τον πρώην σύζυγό της στην εξόφληση ακάλυπτων επιταγών της επιχείρησής του. Μεταξύ τους έγγραφη συμφωνία δεν καταρτίστηκε, ενόψει και της συγγενικής τους σχέσης, επομένως, η όποια συμφωνία τους ήταν προφορική. Ο ενάγων διατείνεται ότι κατήρτισε προφορικά με την εναγομένη – αδελφή του σύμβαση άτοκου δανείου του προαναφερθέντος χρηματικού ποσού, με τον όρο να του αποδοθεί, όταν ο σύζυγος της εναγομένης θα εισέπραττε απαιτήσεις του από το Ελληνικό Δημόσιο, η καταβολή των οποίων καθυστέρησε, και ότι ήδη από το έτος 2002 με εξώδικη δήλωση που είχε αποστείλει στην εναγομένη, η οποία της επιδόθηκε στις 03-04-2002, ζήτησε την εξόφληση της ανωτέρω οφειλής της, όπως έπραξε εν συνεχεία και με την ασκηθείσα κατά το έτος 2013 αγωγή του, της οποίας η συζήτηση ματαιώθηκε

λόγω παράστασής του χωρίς πληρεξούσιο δικηγόρο. Η εναγομένη αρνείται την καταβολή του χρηματικού αυτού ποσού στον αδελφό της, υποστηρίζοντας ότι επρόκειτο για δωρεά εκ μέρους του, προκειμένου να την βοηθήσει σε μία δύσκολη συγκυρία της οικογένειάς της. Η άρνηση αυτή της εναγομένης αδελφής του να του επιστρέψει το συγκεκριμένο χρηματικό ποσό, σε συνδυασμό και με την οικονομική κατάρρευση των επιχειρήσεων του ενάγοντος, είχαν ως αποτέλεσμα οι σχέσεις μεταξύ των αδελφών να διαταραχθούν και έκτοτε έχει αρχίσει μεταξύ τους ένας πολυεπίπεδος δικαστικός αγώνας, αστικής και ποινικής φύσεως. Στο πλαίσιο αυτό ο ενάγων υπέβαλε ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών α) την από 30-07-2014 μήνυσή – έγκλησής του (B 2014/1767) με την οποία ζήτησε τη διερεύνηση των εκεί καταγγελλομένων περιστατικών και εν συνεχεία την άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος της εναγομένης, για το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης για τους λόγους που εξέθεσε στο κείμενο της μήνυσης, β) την από 05-05-2017 έγκλησή του (Α.Β.Μ. Γ2017/1412) με την οποία ζήτησε τη διερεύνηση των εκεί καταγγελλόμενων περιστατικών και εν συνεχεία την άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος της εναγομένης και του μάρτυρος αυτής Δημητρίου Φίλια, επ' αφορμή της υπ' αριθ. 2006/09-02-2017 ενόρκου βεβαιώσεως αυτού ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών, για τα αδικήματα της συκοφαντικής δυσφήμισης, της ψευδούς ένορκης βεβαίωσης και της ηθικής αυτουργίας σε αυτά (για την εναγομένη) για τους λόγους που εξέθεσε στο κείμενο της μήνυσης, γ) την από 22-03-2018 μήνυση – έγκληση του (ΑΒΜ Δ18/88) με την οποία ζήτησε τη διερεύνηση των εκεί καταγγελλόμενων περιστατικών και εν συνεχεία την άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος της εναγομένης, της προσθέτως παρεμβαίνουσας – μητέρας των διαδίκων και του μάρτυρος της Χριστοφόρου Κοντονάσιου, για τα αδικήματα της συκοφαντικής δυσφήμισης, ψευδορκίας μάρτυρος και της ηθικής αυτουργίας σε αυτά. Κατόπιν αυτών των ενεργειών του ενάγοντος, αποδείχθηκε ότι αυτός έλαβε πλήρη γνώση των αναφερομένων στην α) μήνυσή του περιστατικών το αργότερο στις 30-07-2014, στην β) μήνυσή του περιστατικών το αργότερο στις 05-05-2017 και στην γ) μήνυσή του περιστατικών το αργότερο στις 22-03-

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

2018, δεδομένου ότι εκείνες τις ημέρες κατέθεσε τις ως άνω μηνύσεις - εγκλήσεις του με τα ειδικότερα σ' αυτές αναφερόμενα περιστατικά, τα οποία ο ενάγων θεωρεί ψευδή και συκοφαντικά. Ανεξάρτητα με την αλήθεια ή όχι των εκατέρωθεν προβαλλομένων ισχυρισμών επί των ως άνω μηνύσεών του ενάγοντος, η εναγομένη προέβαλε ένσταση παραγραφής και ισχυρίζεται ότι σε κάθε περίπτωση, η αξίωση του ενάγοντος για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, έχει παραγραφεί. Η αποδιδόμενη στην εναγομένη πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης φέρεται τελεσθείσα στις 06-06-2014 και 24-06-2014, χρονικά σημεία όπου φέρεται να απέστειλε η εναγομένη σχετικά μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στον δικηγόρο της, όπου ανέφερε όσα ο ενάγων θεωρεί ψευδή και συκοφαντικά. Από το χρονικό δε σημείο κατά το οποίο ο ενάγων έλαβε πλήρη γνώση των παραπάνω, ήτοι το αργότερο στις 30-07-2014 (ημέρα κατάθεσης της ως άνω α) μηνύσεως - εγκλήσεώς του), μέχρι την επίδοση της κρινόμενης αγωγής στην εναγομένη, ήτοι στις 24-03-2021 (όπως προκύπτει από την υπ' αριθ. 5014B/24-03-2021 έκθεσης επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ιωαννίνων Κωνσταντίνου Καραϊσκού) έχει παρέλθει χρονικό διάστημα άνω των πέντε (5) ετών, συνεπώς η ένδικη αξίωση του ενάγοντος, όσον αφορά τα όσα πραγματικά περιστατικά θεωρεί συκοφαντικά εντός της α) μηνύσεως - εγκλήσεώς του ο ενάγων, έχει υποκύψει σε παραγραφή, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην παραπάνω νομική σκέψη. Επιπροσθέτως, αξίζει να σημειωθεί ότι, ναι μεν με έγερση αγωγής, η οποία κατ' άρθρο 261 ΑΚ διακόπτει την παραγραφή, εξομοιώνεται και η επιδίωξη της σχετικής απαίτησης με παράσταση του παθόντος ως πολιτικώς ενάγοντος στην ποινική δίκη (ΑΠ 944/2011, ΑΠ 617/2010 Τ.Ν.Π. Νόμος, Απ. Γεωργιάδη, Σ.Ε.Α.Κ., άρθρο 261, αριθ. 6), το διακοπτικό όμως αποτέλεσμα επέρχεται για το ποσό που ζητεί ο πολιτικώς ενάγων, καθώς εάν η παράσταση της πολιτικής αγωγής αφορά μέρος μόνο της αξιώσεως, μόνο ως προς αυτό το μέρος διακόπτει την παραγραφή (Ολ. ΑΠ 24/2003, ΑΠ 1101/2017, ΑΠ 59/2016, ΑΠ 1010/2015, ΕφΠειρ 386/2016 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΕφΙωαν 137/2006, ΝοΒ 2007/2329, Απ. Γεωργιάδη-Μ. Σταθόπουλου, Αστικός Κώδικας, Γενικές Αρχές [2η έκδοση-2016], άρθρο 261, αριθ. 16, 25). Ωστόσο, όμως, στην υπό εξέταση

RECEIVED
FEBRUARY 1961
H. H. H. H.

το συνολικό ποσό των 45 εκ. δραχμών», για το οποίο η ως άνω έγκληση επίσης απορρίφθηκε ως μη νόμιμη, καθώς τα παραπάνω λεχθέντα από την εναγόμενη πραγματικά περιστατικά δεν ενέχουν ονειδισμό και καταφρόνηση προς τον ενάγοντα, και συνεπώς δεν είναι πρόσφορα για την προσβολή της τιμής και της υπόληψής του, ούτε μπορούν να είναι συκοφαντικά ούτε δυσφημιστικά. Ακολουθώντας, η β) μήνυσή – έγκλησή του αφορά σε πραγματικά γεγονότα που φέρονται τελεσθέντα στις 09-02-2017, με την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της εναγομένης Δημητρίου Φίλια ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών, για την οποία η εναγομένη στις προτάσεις της αναφέρει ότι αθώωθηκε αμετακλήτως, πλην όμως δεν προσκομίζει την σχετική αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου. Όσον αφορά την β) μήνυσή του για τα περιστατικά που ο ενάγων θεωρεί ως συκοφαντικά για το άτομό του, γνώση αυτών φαίνεται να έλαβε γνώση το αργότερο στις 05-05-2017 (οπότε κατέθεσε την σχετική μήνυση – έγκλησή του) ημεροχρονολογία κατά την οποία δεν τίθεται ζήτημα παραγραφής, εφόσον δεν έχει παρέλθει πενταετία από την επίδοση της παρούσης αγωγής, στις 24-03-2021. Το περιεχόμενο της επίμαχης ένορκης βεβαίωσης του μάρτυρα Δημητρίου Φίλια ήταν το εξής: «..σε κάθε περίπτωση θυμάμαι πολύ καλά ότι σε επανειλημμένες συνομιλίες που είχα με την ίδια (ενν. την εναγομένη) για το θέμα ήδη από την περίοδο 2004-2006, μου είχε εκμυστηρευθεί πόσο στεναχωρημένη ήταν διότι ο αδελφός της, ενώ της είχε δωρίσει σαράντα εκατομμύρια δραχμές το 2001, οπότε πήγαιναν καλά οι δουλειές του στην Τανζανία, άρχισε να της τα ζητάει επικαλούμενος ότι ήταν δάνειο. Η ίδια κατηγορηματικά με είχε διαβεβαιώσει ότι ήταν δωρεά από τον αδελφό της, ο οποίο είχε επίσης δωρήσει, απ' ό,τι θυμάμαι εξ όσων επίσης μου έλεγε, και άλλα ποσά στην ίδια και στον υιό της Ανδρέα». Ωστόσο, ομοίως τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά που αναφέρει ο μάρτυρας της εναγομένης, προς υποστήριξη των ισχυρισμών της, ανεξαρτήτως του αν είναι αληθή η ψευδή δεν πληρούν την αντικειμενική υπόσταση του αδικήματος της ηθικής αυτοουργίας σε συκοφαντική δυσφήμιση εκ μέρους της εναγομένης, καθώς δεν ενέχουν ονειδισμό και καταφρόνηση προς τον ενάγοντα και δεν είναι πρόσφορα να προσβάλουν την τιμή και την υπόληψή του. Κατ' ακολουθίαν αυτών, η αξίωση

του ενάγοντος για χρηματική του ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη από τη συμπεριφορά της εναγομένης σε βάρος του εξ αδικοπραξίας (συκοφαντικής δυσφήμισης και ηθικής αυτουργίας σε αυτή), δεκτής γενομένης εν μέρει και της σχετικής ένστασης της εναγομένης περί παραγραφής της αξιώσεως, πρέπει να απορριφθεί η αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της εναγομένης πρέπει να επιβληθούν, κατά παραδοχή σχετικού αιτήματός της, σε βάρος του ενάγοντος, λόγω της ήττας του (άρθρ. 176 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας, σημειωμένου ότι η καταδίκη του ενάγοντος στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της εναγομένης γίνεται χωρίς τους ορισμούς της διάταξης του άρθρου 203 παρ. 2 εδ. β' ΚΠολΔ περί του ευεργετήματος πενίας, ήτοι με την επιφύλαξη ότι η είσπραξή τους γίνεται μόλις εκλείψουν ολικά ή μερικά οι προϋποθέσεις για την παροχή του εν λόγω ευεργετήματος και βεβαιωθεί τούτο με τον οριζόμενο στη διάταξη του άρθρου 202 ΚΠολΔ τρόπο, καθόσον, με βάση τη διάταξη του άρθρου 16 παρ. 1 Ν. 3226/2004 περί παροχής νομικής βοήθειας σε πολίτες χαμηλού εισοδήματος, για την παροχή νομικής βοήθειας σε υποθέσεις αστικού και εμπορικού χαρακτήρα, σύμφωνα με τις διατάξεις του ανωτέρω νόμου, αποκλείεται η εφαρμογή του εικοστού δεύτερου κεφαλαίου του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (άρθρα 194 έως 204) περί ευεργετήματος πενίας (βλ. σχετ. ΕφΔωδ 162/2012 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ την αγωγή και την πρόσθετη παρέμβαση αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα της εναγομένης, τα οποία ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων (500,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την πρόσθετη παρέμβαση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την προσθέτως παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στις 9 Μαρτίου 2023.

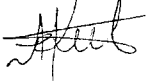
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

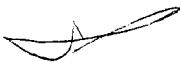

ΘΕΩΡΗΘΗ
ΕΙΣΗΓΗΤ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στα Ιωάννινα, στις 31 Μαρτίου 2023, με διαφορετική σύνθεση λόγω απόσπασης της Πρωτοδίκη – Εισηγήτριας Αργυρούλας Κοτσοβού, αποτελούμενη από τους Δικαστές Κωνσταντίνο Πάνου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αγγελική Γρίβα και Φοίβη – Αλεξάνδρα Νικολαΐδου, Πρωτοδίκες και τη Γραμματέα Ροδόκλεια Ζώνιου χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

